

Det möjligas konst

Solen höll just på att gå upp när hon blickade ut över savannen som var täckt av högt, torrt gräs. Här och där fanns några enstaka träd och buskar. Det var en vacker syn, och för en stund hjälpte det henne att tänka på något annat och glömma den konstanta smärta som strålade i hela kroppen. Himlen hade en svag rosa nyans, och inte ett moln gick att skymta. Hon kunde ana att det skulle bli en varm dag, men nu på morgonen var det nästan lite kyligt. Så snart som solen skulle stiga upp, visste hon att det genast skulle bli mycket varmare. Hon visste även, att det då genast skulle bli mycket jobbigare och tyngre än vad det redan nu var.

Hon vandrade på den redan upptrampade stigen mitt på savannen. Säkert var det tjuvjägare som varit här innan henne och vandrat tänkte hon. Hon var bara tacksam över att hon slapp gå i det höga gräset. Där visste man aldrig vad som kunde gömma sig. Hon hade varit med om det förr. Det var längesen nu, men en pojke hon kände hade sprungit i det höga gräset där ett lejon hade legat gömd och lurat. Hon minns det väl, och sedan dess varnade hennes mamma för det nästan varje dag. "Linda, du måste akta dig för det höga gräset. Där kan finnas faror du aldrig skulle upptäcka med bara ögat." brukade hon säga.

Medan hon gick, lyssnade hon till de små fåglarnas sång och till de tunga andetagen från det sovande barnet som låg invirad i sjalen på hennes mage.

- Min Alicia, viskade hon med ett leende medan hon tittade ner på sin dotter. Alicia var det enda hon hade i livet, den enda som betydde något för henne och hon hade lovat sig själv att skydda Alicia med hela sitt liv. Det var ju hennes alldeles egna dotter och hennes plikt var att ta hand om henne. Därför tog hon beslutet att fly. Känslan hon kände sprida sig i bröstet när hon tänkte på att hon aldrig mer skulle få se sin by igen, gjorde nästan ont. Där fanns alla hon kände. Men någonstans djupt inne, visste hon att det här var rätt beslut. Nu var det för sent att tveka. Hon hade varit väl förberedd innan de gav sig av på hur slitsamt det skulle bli, och inte hade hon haft fel. Innan färden packade hon ihop några saker i en brun tygpåse som hon tänkte att de skulle behöva. Hon tog den mat hon kunde hitta, som mest bestod av rester från middagarna de ätit senaste veckan innan de gav sig av, och några frukter. Tillräckligt var det inte, men det var någonting. Hon packade även tre flaskor med vatten, en fickkniv och en till sjal ifall att den hon bar Alicia i nu inte skulle hålla för hela färden. Det var allt.

Hon vägrade låta hennes dotter leva det liv som hon levde. Det liv som knappt ens var ett liv. Aldrig hade hennes föräldrar haft råd att låta henne gå i skolan. Allt hon visste hade hon på ett eller annat sätt lärt sig själv genom att titta och lyssna på kvinnorna som fanns i byn. Hon hade fått hjälpa hennes mamma med sysslor sedan hon var liten. Det var inget hon ville göra, någonsin. Men hon var helt enkelt tvungen eftersom att det var hennes uppgift. Hon var van att gå långa vägar och bära tungt, då hon varje dag hade behövt gå och hämta vatten. Medan hon brukade gå den

långa vägen för att hämta vatten fantiserade hon alltid om att hon en dag skulle bli en doktor. Det kunde hon fortfarande göra ibland, även fast hon visste att det aldrig skulle gå. Hon hade ju aldrig någonsin ens sett en skola. Hur ska man kunna bli någonting då? Det var för sent för henne själv, och det var därför hon ville ge sin dotter en chans att en dag kunna bli något. Bli något annat än att vara en människa som är tvungen att göra sysslor mot sin vilja. Hon ville låta Alicia drömma utan gränser.

Solen hade nu stigit upp och det värmdes direkt när ljuset träffade hennes hud. Ganska snart kände hon hur svetten rann längs ryggen och pannan. Alicia som innan sovit tungt, öppnade sakta de små trötta ögonen och tittade upp på sin mamma medan läpparna formade ett litet leende.

- Godmorgon min vackra, sa Linda till sin dotter.

Alicia gav upp sitt leende och såg lite bekymrad ut.

- Hungrig mamma, sade hon ledsamt.
- Jag med. Du får mat ikväll, vi har inte mycket kvar.

Det var hemskt att inte kunna ge mat till sitt hungriga barn. Men ju längre tid som gick mellan deras måltider, desto bättre var det då maten skulle hålla längre. Hon hoppades att de skulle hålla ut till kvällen. Snart när solen stod mitt över dem på himlen blev det för jobbigt för Linda att bära Alicia på magen. Alicia var liten och vägde inte mycket, men smärtan i Lindas rygg var omöjlig att stå ut med och hon var rädd att snubbla när det knappt gick att lyfta på fötterna längre. Hon knöt upp sjalen som var virad runt hennes kropp flera varv och helt genomblöt av svett, och Alicia ställde sig på sina små ben och började gå efter sin mamma.

Linda visste inte säkert vilket håll de skulle gå åt, men att gå rakt över Savannen kändes på något sätt rätt. Målet var att komma till hamnen som var en liten handelsstad dit männen åkte för att sälja och köpa varor. Det var där hon hade hört att folk tidigare fått hjälp att fly, eftersom att det fanns gott om båtar. Det fanns även gott om varor. Men inte hade hon några pengar, eller något att sälja. Hon tänkte att hon kanske skulle hitta någon som kände medlidande då hon kommit dit helt tomhänt med sitt hungriga och törstiga barn, och därför kunde skänka henne något som hon sedan kunde sälja vidare och få pengar för. Hon hade en väl strukturerad plan som hon gång på gång försökte intala sig själv att den faktiskt skulle fungera, även fast hon innerst inne tvekade. I tre hela dagar och nätter hade hon nu vandrat med några enstaka pauser för att sova och äta. Naturen såg exakt likadan ut var hon än gick. Ibland tyckte hon sig se något djur, fast det var bara på långt avstånd. Hon var utmattad, samtidigt som hon kände sig starkare än någonsin. Då och då sa de två några ord till varandra.

- Varför finns det stjärnor? Hur skulle himlen se ut utan alla stjärnor? Och varför ser man bara stjärnor på natten mamma?

Alicia frågade mycket, och vissa frågor var så svåra att Linda inte ens kunde svara på dem. Hon var glad att Alicia var så nyfiken, och även fast hon bara var tre år gammal kände Linda att hon en dag skulle kunna bli något stort.

- Jag vet inte. Vad tror du? svarade Linda efter någon minut av funderande.
- Jag tror att de är som lampor, och lyser upp vägen för dig och mig så att vi vet var vi ska gå på natten, sa Alicia glatt.

Linda vände sig om och log åt sin dotter, och plötsligt brast de båda ut i skratt som gjorde att ingen utav dem kunde stå rakt längre utan de hukade sig ner mot marken och tog sig på magen. Hon tänkte på hur tomt hon skulle haft det utan Alicia. Hon hade inte klarat att gå en dag på den milslånga stigen på savannen.

- Vad säger du, tycker du att vi ska ta en liten matpaus? sa Linda när skrattet avtagit.

Alicia tittade förvånat på sin mamma och nickade med tydliga rörelser. Linda skulle just sträcka sig efter den bruna tygpåsen som hon burit på ryggen, men hon kunde inte nå den. Hon viftade vilt med båda armarna längs hela ryggen, men den fanns inte där.

- Alicia, hjälp mamma att nå den bruna tygpåsen, sade hon förtvivlat.
- Vilken brun tygpåse? Jag kan inte se någon.

Linda skakade på hela kroppen och lyfte på sina kläder för att kolla att tygpåsen inte bara fastnat någonstans. Men ingenting föll ner på marken. Hon hade tappat den någonstans på vägen. Linda fick panik och kände hur tårarna sakta men säkert var på väg att börja forsa ner för hennes kinder. Hur skulle de nu klara sig? Utan mat eller vatten. De var ju redan utsvultna och hade vandrat i tre och ett halvt dygn, vilket betydde att det var försent att vända tillbaka nu. Deras enda hopp var att hinna fram till hamnen, innan de skulle svälta ihjäl. Linda satte sig ned på huk och tog sina händer på Alicias axlar.

- Jag är ledsen älskling, men vi har tappat maten. Vad vi än gör nu så kan vi inte ge upp. Försök att tänka på vad som helst, förutom att du är hungrig. Lova mig det så blir det lättare.

Alicia nickade ännu en gång som svar, men nu mer allvarsamt än förra gången. De började återigen vandra, och nu tyckte Linda att slutet kändes närmre än vad det någonsin gjort tidigare. Bilden av hamnen som hon fantiserat om under hela färden var nu nästintill borta.

Inte ett ord sas på många timmar och det hade börjat skymma. Ingenting var annorlunda. Omgivningen var densamma, smärtan och hungern var konstant och de båda var utmattade. När solen gick ner blev det mörkt fort och oron för att vilda djur skulle smyga sig fram växte sig stor. Linda kollade bak på Alicia vars ögon knappt kunde hålla sig öppna. Hon bestämde sig för att det var bäst om hon bar Alicia så att hon fick sova lite. Hon virade in det trötta barnet i sjalen och knöt den sedan runt sin egen kropp. Det fanns ingen tid att förlora så det var bara att vandra vidare. Det blev mycket tyngre för Lindas svaga kropp att bära runt på Alicia, och nu var det så mörkt att det inte gick att se långt framför sig. Hon fick ta försiktiga steg framåt för att hålla sig på stigen och inte snubbla. Hon påminde sig ständigt om att så fort de var framme vid hamnen skulle deras liv bli så mycket bättre, för att hålla motivationen uppe och strunta i smärtan.

- Bara vi kommer fram till hamnen, bara vi kommer fram till hamnen, bara vi kommer fram till hamnen, sa hon upprepade gånger för sig själv.

Tillslut blev det bara för mycket. Tyngden blev för stor, stegen blev för tunga och utmattningen tog över. Benen vek sig och hon föll på marken gråtandes. Hon grät högt och för första gången på färden kände hon ånger och skuld känslor för att hon utsatt sin dotter för detta. Alicia sov fortfarande. Linda lade sig på rygg och tittade upp på stjärnhimlen som lös upp himlen. Sedan somnade hon.

Hon vaknade nästa dag när solen stod mitt på himlen. Hon la märke till att det blåste mycket. Det hade varit helt vindstilla tidigare, men nu var hon tacksam över att det hade kommit lite kallare vindar. Hon satte sig upp och gäspade. Alicia vaknade till och Linda knöt upp sjalen för att de återigen skulle börja vandra. De ställde sig upp och gick hand i hand. Linda tittade sig omkring. Ingen större förändring märktes, förrän Alicia stannade upp och pekade mitt framför dem.

- Mamma, vad är det som glittrar där borta? Är det stjärnor? Mitt på dagen? Linda kisade för att hitta det glittriga som Alicia pratade om, och mycket riktigt så var det något som glittrade mellan två stora kullar. Men det var mycket långt bort och Linda hade svårigheter att se vad det var för något.

- Jag vet inte riktigt. Vi får nog gå lite närmre.

De gick lite längre och Linda funderade inte särskilt mycket på vad det kunde vara. Ännu en gång tittade hon upp mellan kullarna och nu kunde hon tydligt se glittret som hade en blå bakgrund. Hon stannade upp för att vara säker på att hon inte såg i syne.

- Alicia, ser du det där?
- Ja mamma det gör jag.

De släppte varandras händer och Linda satte sig på knä med händerna för ansiktet. Tårarna bara rann.

- Mamma, vad är det för något?
- Älskling. Det är havet. Vi är framme.

Hilma Bergius SA18A